

Open brief aan B&W en de gemeenteraad van Noordwijk

Julianahofje

Noordwijk is een mooi dorp dat al sinds de negende eeuw een beschreven geschiedenis kent. In de tijd dat het zich ontwikkelde van Northgo, Nortga en Noortwyck tot het hedendaagse Noordwijk, vonden er vele memorabele gebeurtenissen plaats op dit grondgebied. Op één plek, die al die tijd al onderdeel uitmaakt van die Noordwijkse geschiedenis, ben ik opgegroeid.

In mijn jeugd had ik het geluk op een kleinschalige bloemkwekerij, gelegen midden in het dorp, op te groeien, en daar ben ik de sporen van die geschiedenis vaak tegengekomen. Of mijn opa vertelde erover. Over de kermis, die er in lang vervlogen tijden gehouden werd en waar we soms, als mijn vader de grond had laten omspitten, verloren muntjes van terugvonden: wow, een kermis, vroeger bij ons op het land!, dacht ik als kind. En over de Woensdagse Watering, die in vroeger tijden langs het tuinpad van mijn ouders en de hoge bomen van de burens heeft gelopen: “Kijk maar”, wees mijn opa mij, “daar aan de overkant van de straat staat de brugleuning nog.” Dit gaat over de St. Maartensbrug die vernoemd is naar de aan Sint Maarten gewijde kapel die vroeger op de plaats stond waar Sint Jeroen ooit zijn eerste, houten kapel oprichtte. En zoals wij als ‘Noortukkers’ allemaal weten, werd Sint Jeroen door de Noormannen vermoord. Als fantasierijk kind was het dan ook niet moeilijk om menig avontuur te beleven op basis van de geschiedenis van onze achtertuin, gelegen tussen de Pickéstraat en het Kerkhofpad. Gek, hoe al die verhalen weer boven komen als die bewuste plek weer een verandering in haar geschiedenis gaat maken.

Gelukkig is ook het gemeentebestuur zich bewust van de vele historische facetten van Noordwijk. Althans, zo schijft het in zijn *Omgevingsvisie 2030*. Een van de in die visie genoemde ‘zeven sterren van Noordwijk’ is, dat de ‘sfeervolle dorpskern’ onder andere moet bestaan uit ‘authenticiteit’ en ‘historische beleving’ met een goede borging van ‘erfgoed’ en ‘cultuurhistorie’. En in paragraaf 2.3 wordt het verhaal van Sint Jeroen zelfs tot het DNA van Noordwijk gerekend. Een bewijs dat de bestuurders bekend zijn met de brede historie van ons dorp. Mooi zo, zou je denken.

Op 18 maart 2018 luisterde ik naar de uitzending van de gemeenteraadsvergadering. Het bouwplan in de dorpskern van Noordwijk, ‘Locatie Albert van Velsenstraat/Pickéstraat’, was een van de agendapunten. Toen over de achtertuin uit mijn jeugd gesproken werd, hoorde ik het raadslid, de heer T. Alkemade, het voorstel doen om deze locatie het ‘Julianahofje’ te noemen. “Want”, zo vervolgde hij stellig, “dit gebied heette vroeger het Julianahofje.”

Hè, dat had mijn opa mij nooit verteld! Navraag bij hem kan ik helaas niet meer doen, maar mijn ouders hebben inmiddels de leeftijd van oude, wijze mensen bereikt, dus wellicht weten zij hier wat van. Maar ook hun, als derdegeneratiebewoners op deze plek, zegt dit niets.

Dan de literatuur er maar eens op naslaan. In het standaardwerk *Noordwijk in den loop der eeuwen* van J. Kloos zou het dan toch moeten staan? En anders moet er toch minstens in *Het Wilhelminahofje* van N. Binnendijk over een “dochtershofje” geschreven worden? Maar in beide naslagwerken is niets te vinden over een Julianahofje dat al eerder in Noordwijk zou hebben bestaan. Dan was mijn opa toch volledig.

Het gemeentebestuur is natuurlijk vrij om een naam voor een locatie voor te stellen, maar als er een voorstel wordt gedaan dan zou het van waarde zijn als dit past in de eigen gestelde visie en in de geschiedenis van die bewuste plek. Want de historische verwijzing in het onderschrift van het naambordje van het Julianahofje kan nu alleen zijn: ‘Verzonnen door de heer T. Alkemade en door alle betrokkenen klakkeloos overgenomen.’

[]

PS Gezien het open karakter van deze brief is het ook ter publicatie aan diverse media aangeboden.